

Meisje vermist

Eerder verschenen van Tess Gerritsen bij
The House of Books:

Speel met vuur
Meisje vermist
Incendio – geschenk Maand van het Spannende Boek 2014
Koud hart
Alarmfase Rood
Koud bloed
Diagnose besmet
Hartslag

RIZZOLI & ISLES-THRILLERS

Sterf twee keer
De laatste sterft
Het stille meisje
Sneeuwval
Het aandenken
De Mefisto Club
Verdwijn
Zustermoord
De zondares
De leerling
De chirurg

Tess Gerritsen

Meisje vermist



the house of books

Eerste druk, mei 2015
Zevende druk, augustus 2016

Oorspronkelijke titel: *Girl Missing*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Ballantine Books, New York 2014
Eerder uitgegeven onder de titel *Peggy Sue Got Murdered*, door HarperCollins
Publishers, New York 1994
© Tess Gerritsen, 1994
© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2015
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Amsterdam
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4629 9
ISBN 978 90 443 4630 5 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



I

Een uur voordat haar dienst begon, een uur voordat ze op haar werk had moeten zijn, werd het eerste lijk binnengebracht.

Tot op dat moment was Kat Novaks dag soepeler verlopen dan anders. Haar auto was probleemloos gestart, er had nog geen file gestaan op Telegraph en alle verkeerslichten waren voor haar op groen gesprongen. Ze was om vijf voor zeven ongezien haar kantoor binnengeglijpt en had zich erop verheugd een vol uur zonder gewetenswroeging te kunnen genieten van een donut met jam en de *Albion Herald*. Alleen de overlijdensberichten zou ze overslaan. Alle kans dat ze toch al wist wie daarin stonden.

Maar toen werd er een brancard met daarop een zwarte lijkenzak langs haar open deur geduwd. O nee, dacht ze, want ze wist dat over precies dertig seconden Clark zijn hoofd om het hoekje van de deur zou steken en haar lief zou aankijken. Met een onheilspellend voorgevoel luisterde ze naar het piepen van de wieltjes, het suizende geluid van de deuren van de autopsiezaal die open- en dichtgingen en de zware mannenstemmen. Ze begon te tellen. Tien seconden,

vijftien. Ja hoor, precies zoals ze had verwacht: de zachte piepgeluidjes van Clarks Reeboks op het linoleum in de gang.

Hij keek om het hoekje van de deur. ‘Môgge, Kat,’ zei hij. Ze zuchtte. ‘Môgge, Clark.’

‘Niet te geloven, toch? Uitgerekend nú wordt er nog eentje binnengebracht.’

‘Schandalig.’

‘Tien over zeven,’ zei hij. ‘Mag ik je om een gunst vragen?’ vroeg hij smekend.

‘Ik ben er niet.’ Ze likte een klodder frambozenjam van haar vinger. ‘Tot acht uur besta ik slechts in jouw verbeelding.’

‘Ik heb er écht geen tijd voor. Beth en de kinderen staan om acht uur klaar om te vertrekken. Ik kan niet aan nóg een Jane Doe beginnen. Alsjeblieft.’

‘Dit is de derde keer in vier weken dat je me om zo’n gunst vraagt.’

‘Ik heb een gezin. Dat eist veel tijd. Jij bent een vrije vogel.’

‘Ik ben een gescheiden vrouw, geen uitzendkracht.’

Clark schuifelde haar kantoor in en leunde met zijn brede achterwerk tegen haar bureau. ‘Dit is echt de laatste keer. Het botert de laatste tijd niet zo tussen Beth en mij, dus is het dubbel zo belangrijk dat deze vakantie rimpelloos van start gaat. Je houdt het van me tegoed. Erewoord.’

Met een zucht vouwde Kat de krant op. ‘Vooruit dan maar,’ zei ze. ‘Om wie gaat het?’

Clark trok onmiddellijk zijn witte jas uit. Ze zag aan zijn gezicht dat hij in gedachten al met vakantie was. ‘Een Jane Doe zonder uiterlijk letsel. Het zal weer afhangen van wat de lichaamsvloeistoffen uitwijzen. Sykes en Ratchet zijn meegekomen.’

‘Hebben zij haar gevonden?’

‘Ja. Je krijgt dus in elk geval behoorlijke achtergrondinformatie om mee te werken.’

Kat stond op en sloeg wat poedersuiker van haar broek. ‘Ik hou dit écht van je tegoed,’ zei ze toen ze door de gang liepen.

‘Weet ik, weet ik.’ Hij stopte bij zijn kantoor om zijn jack te pakken, het mouwloze jack van de sportvisser, compleet met talloze zakjes waar allerlei veertjes uitstaken.

‘Vis de rivier niet helemaal leeg, oké?’

Hij grinnikte en salueerde. ‘Op naar de wildernis van Maine,’ zei hij en hij liep naar de lift. ‘Tot over een week.’

Gelaten duwde Kat de deur van de autopsiezaal open en ging naar binnen.

Het lijk lag, nog in de gesloten zwarte zak, op de snijtafel. Inspecteur Lou Sykes en brigadier Vince Ratchet, geen onbekenden in de sectiezaal, stonden op haar te wachten. De slanke Sykes was zoals altijd tot in de puntjes gekleed; de zwarte rechercheur deinsde er niet voor terug om slachtoffers te bekijken in kostuums van Versace. Zijn partner vormde een scherp contrast met hem, want Ratchet was een eeuwige kandidaat voor Slim-Fast. Toen Kat binnenkwam, stond hij geïnteresseerd naar een orgaan in een van de glazen potten op een plank te kijken.

‘Wat is dit?’ vroeg hij. Vince was nooit bang dat hij domme vragen stelde.

‘De middelste kwab van een long,’ zei Kat.

‘Ik dacht dat het hersenen waren.’

Sykes lachte. ‘Nu weet je waarom zij arts is en jij een eenvoudige politieman bent.’ Hij trok zijn stropdas recht en zei tegen Kat: ‘Ik dacht dat Clark deze zou doen.’

Kat trok handschoenen aan. ‘Ik ook.’

‘Jouw dienst begint toch pas om acht uur?’

‘Ja, dat was wel de bedoeling.’ Ze liep naar de snijtafel. Om een lijkenzak te openen moest ze altijd over een drempel

heen. Hoeveel van deze zakken heb ik al op mijn snijtafel gehad, vroeg ze zich af. Honderd? Tweehonderd? Elke zak bevatte een horrorverhaal. Dit vond ze het moeilijkste onderdeel van haar werk: de rits naar beneden trekken en de inhoud blootleggen. Als het slachtoffer eenmaal was onthuld en ze over de schok van de eerste aanblik heen was, was ze in staat om met wetenschappelijke objectiviteit aan het werk te gaan, maar haar eerste reactie was puur emotioneel en daar had ze nog steeds geen enkele controle over.

‘Oké, jongens,’ zei ze. ‘Wat hebben we hier?’

Ratchet kwam naar de tafel en bladerde in zijn notitieboekje. Het was een verlengstuk van zijn arm, dat notitieboekje; ze had hem nog nooit zonder gezien. ‘Blanke vrouw, tussen de twintig en de dertig, zonder identiteitsbewijs. Ze is vannacht om vier uur gevonden in South Lexington. Geen zichtbare verwondingen, geen getuigen, geen aanwijzingen.’

‘South Lexington,’ zei Kat. Ze zag de wijk meteen voor zich, want ze kende die maar al te goed: de straten, de stegen, de met prikkeldraad omrasterde basketbalveldjes. En de zeven flatgebouwen die in het midden ervan oprezen, grijs en grauw, als betonnen grafstenen van twintig verdiepingen hoog. ‘In The Projects?’ vroeg ze.

‘Waar anders?’

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Vuilnismannen,’ zei Sykes. ‘Ze lag in een steeg tussen twee flatgebouwen, tegen een van de vuilcontainers geleund.’

‘Alsof iemand haar daar had neergelegd? Of alsof ze daar was gestorven?’

Sykes keek naar Ratchet. ‘Vince? Jij was er als eerste bij.’

‘Ik zou zeggen dat ze daar is gestorven. Dat ze tegen die container aan is gaan liggen en de geest heeft gegeven.’

Het was tijd. Kat vermande zich, pakte het lipje van de rits en trok het naar beneden. Sykes en Ratchet deden een stap

achteruit, een instinctieve reactie die zichzelf moest onderdrukken. De twee helften van de zak weken uiteen. Het lijk werd zichtbaar.

Het viel mee. Het lichaam was in elk geval nog gaaf. Vergeleken bij sommige andere lijken die ze had gezien, zag het er zelfs helemaal niet slecht uit. De vrouw had geblondeerd haar en was een jaar of dertig, misschien jonger. Haar gezicht leek van marmer, bleek en koud. Haar kleding bestond uit een paarse trui met lange mouwen van een polyesterachtige stof, een zwarte minirok met een leren ceintuur, een zwarte panty en gloednieuwe Nikes. De enige sieraden die ze droeg, waren een goedkope vriendschapsring en een Timexhorloge dat nog liep. Door rigor mortis waren haar ledematen verstijfd in een positie die iets weg had van de foetushouding. Beide handen waren tot vuisten gebald, alsof ze tijdens de laatste ogenblikken van haar leven stuiptrekkingen had gekregen.

Kat nam een paar foto's, schakelde een cassetterecorder in en begon te dicteren. 'Sectie op een blanke vrouw met blond haar, gevonden in een steeg in South Lexington, afgelopen nacht om vier uur...' Sykes en Ratchet kenden de procedure. Ze deden hun colbertje uit en pakten ieder een operatieschort uit de kast; medium voor Sykes, extra large voor Ratchet. Vervolgens trokken ze latexhandschoenen aan. Ze wisten precies hoe het er bij een sectie aan toeging; ze zaten allebei al jaren bij de politie en waren sinds vier maanden partners. In Kats ogen vormden ze een eigenaardig paar, net Abbott en Costello, maar ze leken het wel met elkaar te kunnen vinden.

Ze legde de microfoon neer. 'Oké, jongens,' zei ze. 'Volgende fase.'

Het ontkleden. Gedrieën ontdeden ze de vrouw van haar kleding, wat vanwege de lijkstijfheid niet makkelijk was. Kat moest de rok doorknippen. De bovenkleding legde ze apart.

De panty en het ondergoed zouden later onderzocht worden op recent seksueel contact. Toen het lijk naakt op de tafel lag, pakte Kat het fototoestel weer en maakte nog een paar foto's voor het dossier.

Nu kwam de daadwerkelijke sectie, het onderdeel van haar werk dat je bij *House* nooit zag. Soms werd bij de eerste aanblik al veel duidelijk. Het tijdstip waarop de dood was ingetreden, de doodsoorzaak en de manier waarop het slachtoffer was gestorven; dat waren de vragen die beantwoord moesten worden. Als hier sprake was van zelfdoding of een natuurlijke dood, zouden Sykes en Ratchet tevreden kunnen vertrekken; als bleek dat het om moord ging, was het een heel ander verhaal.

Ditmaal kon Kat er weinig over zeggen.

Ze kon een gefundeerde schatting maken van het tijdstip waarop de dood was ingetreden. Livor mortis, de paarse verkleuring op de laagste plekken van het lichaam, was nog niet gefixeerd, wat erop wees dat de vrouw nog geen acht uur dood was, en de lichaamstemperatuur wees er volgens de Moritz-formule op dat ze rond middernacht was overleden. Maar de doodsoorzaak?

'Ik kan er nog niets over zeggen, jongens,' zei ze. 'Sorry.'

Sykes en Ratchet waren teleurgesteld, maar niet verbaasd.

'We zullen moeten wachten op het onderzoek van de lichaamsvloeistoffen,' zei ze.

'Hoelang gaat dat duren?'

'Ik zal alles vandaag nog naar het lab sturen, maar ze lopen daar weken achter.'

'Kun je de vloeistoffen zelf niet alvast onderzoeken?' vroeg Sykes.

'Ik zal ze door de gaschromatograaf en de dunnelaagchromatograaf halen, maar dat zijn vrij algemene proeven. Een volledig narcoticaonderzoek kunnen ze alleen in het centrale laboratorium uitvoeren.'

‘We willen alleen maar weten of er sprake kan zijn van moord,’ zei Ratchet.

‘Er kan altijd sprake zijn van moord.’ Ze begon aan het externe onderzoek, waarbij het hoofd als eerste aan bod kwam. Ze zag geen verwondingen, de schedel leek intact en de hoofdhuid was ongeschonden. Het blonde haar was vet en zat vol klitten; de vrouw had het blijkbaar al dagen niet gewassen. De rest van het lichaam toonde, afgezien van de vlekken van de livor mortis, niets bijzonders, op de linkerarm na. Aan de binnenkant daarvan was een lange richel van littekenweefsel te zien, van de elleboog tot de pols.

‘Injectiesporen. En een recent prikwondje.’

‘Een junk,’ zuchtte Sykes. ‘Dan zal de doodsoorzaak wel een overdosis zijn.’

‘Ik kan haar naald bekijken,’ zei Kat. ‘Waar is die?’

Ratchet schudde zijn hoofd. ‘We hebben geen naald gevonden.’

‘Ze moet een injectiespuit hebben gehad.’

‘Ik heb ernaar gezocht,’ zei Ratchet, ‘maar niets gevonden.’

‘Hebben jullie bij het lijk andere spullen gevonden?’

‘Helaas niet,’ zei Ratchet. ‘Geen tas, geen identiteitsbewijs, helemaal niets.’

‘Wie was als eerste bij haar?’

‘Een patrouilleagent. En daarna ik.’

‘We hebben dus een junk met een recent prikwondje, maar geen naald.’

Sykes zei: ‘Misschien heeft ze zich ergens anders iets ingespoten en is ze daarna in die steeg terechtgekomen en daar gestorven.’

‘Dat zou kunnen.’

Ratchet keek naar de hand van de vrouw. ‘Wat is dat?’ vroeg hij.

‘Wat bedoel je?’

‘Ze heeft iets in haar hand.’

Kat keek. Inderdaad, in de gebalde vuist was een puntje van een stukje roze karton zichtbaar. Samen met Ratchet wist ze de vingers open te buigen. Het roze karton bleek een lucifermapje te zijn. Op de kaft stond in goudkleurig reliëf: L’Etoile, fine nouvelle cuisine. 221 Hilton Avenue.

‘Niet echt haar buurt,’ merkte Sykes op.

‘Ik heb gehoord dat dit een heel goed restaurant is,’ zei Ratchet. ‘Helaas te duur voor eenvoudige politieagenten.’

Kat deed het mapje open. Er zaten nog drie lucifers in. Aan de binnenkant van de kaft had iemand met een balpen een telefoonnummer genoteerd.

‘Is dit een lokaal nummer?’ vroeg ze.

‘Het kengetal is van Surry Heights,’ zei Sykes. ‘Ook dát is niet echt haar buurt.’

‘Dan ben ik benieuwd wie er opneemt,’ zei Kat. Ze liep naar de telefoon die aan de muur hing en draaide het nummer. Nadat de telefoon drie keer was overgegaan, kreeg ze een antwoordapparaat. Het bericht was ingesproken door een zware mannenstem:

‘Ik ben er niet. Laat uw naam en nummer achter.’

Dat was alles. Geen melodietje, geen gevatte opmerking, alleen dit korte verzoek en daarna de piepton.

Kat zei: ‘Dokter Novak van de forensische dienst van Albion. Ik verzoek u vriendelijk mij terug te bellen in verband met...’ Ze zweeg. Ze kon de man beter niet laten weten dat er een lijk was binnengebracht van iemand die hij misschien kende. In plaats daarvan herhaalde ze: ‘Ik verzoek u mij te bellen. Het is belangrijk.’ Ze sprak haar nummer in, hing op en keek naar de rechercheurs. ‘Ik ben benieuwd wie het is. Willen jullie blijven voor de sectie?’

Dat wilden ze waarschijnlijk niet, maar ze bleven stoïcijns bij de snijtafel staan, al vertrokken ze hun gezicht elke keer dat ze een naald in het lijk stak: om bloed af te tappen uit de

dijslagader, glasvocht uit het oog en urine via een punctie in de buikwand. Maar als je eenmaal had gezien hoe iemand een naald in een oog stak, waren messen niet meer zo angst-aanjagend. Kat pakte het Henckelmes. De mannen vertrokken geen spier toen ze het in de borstkas stak. En ook niet toen ze de ribben doorknipte, het borstbeen wegnam en de stank van bloed en ingewanden vrijkwam.

De organen in de borstholte glinsterden.

Kat legde het grote mes neer, stak beide handen in de borstholte en voelde door haar handschoenen heen de neutrale temperatuur van de organen. Niet warm, zoals bij een levend persoon, noch koud, zoals bij een gekoeld lijk. Goudhaartje zou gezegd hebben: ‘Niet te heet, niet te koud, precies goed.’ Een temperatuur die paste bij een lijk dat in een lentenacht een paar uur in de open lucht had gelegen. Ze pakte een scalpel om de slagaders door te snijden zodat ze het hart en de longen uit de borstholte kon tillen.

‘De longen zijn vrij zwaar,’ merkte ze op. Ze legde ze op de weegschaal en zag dat ze gelijk had.

‘Waar kan dat door komen?’ vroeg Ratchet.

Ze zag wat schuim uit de bronchiën lekken. ‘Ik zie tekenen van longoedeem. De longen zijn gevuld met vocht.’

‘Wat wil dat zeggen? Dat ze in een steeg is verdronken?’

‘In zekere zin is ze inderdaad verdronken, maar het vocht was afkomstig uit haar eigen longen. Longoedeem kan diverse oorzaken hebben.’

‘Zoals een overdosis?’ vroeg Sykes.

‘Ja. Het kan het gevolg zijn van een overdosis aan drugs.’

Ze sneed het hart open om de hartkamers te bekijken. Op de met vocht gevulde longen na zagen alle organen er volkomen normaal uit. De kransslagaders waren gezond, de lever, milt en darmen toonden geen enkele afwijking. Toen ze de maag opensneed, zag ze geen voedselresten, alleen 20 cc aan maagsappen.

‘Ze is met een lege maag gestorven,’ zei ze.

‘Ze is ook vreselijk mager,’ zei Sykes. ‘Eten komt blijkbaar op de tweede plaats als je die rotzooi in je aderen spuit.’

Nu moest Kat de vagina en het rectum onderzoeken. Dit was het onderdeel van de sectie waartegen ze had opgezien, maar alleen omdat er twee mannen bij waren. Toen ze de externe geslachtsdelen bekeek en wattenstokjes in de lichaamsopeningen stak om ook daaruit lichaamssappen te verzamelen, keken de rechercheurs zo aandachtig toe, dat het aanvoelde alsof het niet alleen de eer van Jane Doe was die werd geschonden. ‘Ik zie geen sporen van een seksueel misdrijf,’ zei ze.

Ze keerde terug naar het hoofd. Van alle onderdelen van een lijk is het gezicht het persoonlijkst en dus het moeilijkst. Tot nu toe had Kat er alleen een vluchtige blik op geworpen, maar nu moest ze het zorgvuldig bekijken. De jonge vrouw had er waarschijnlijk niet onaardig uitgezien. Als je haar zou wassen en de slappe gezichtsspieren tot een glimlach boetsen, was ze beslist iemand naar wie de mannen omkeken. Maar de dood had haar kaakspieren verslapt, waardoor haar mond onelegant openhing en haar door koffievlekken verkleurde tanden en uitgedroogde tong te zien waren. Het was een nietszeggend gezicht dat geen enkel geheim prijs gaf.

Ook haar schedel leverde geen antwoorden op. Kat zaagde het bot door om de hersenen bloot te leggen. Die vertoonden geen sporen van een bloeding, een beroerte of ander letsel. Ze zagen er volkomen gezond uit, een jong stel hersenen waar ze nog vele jaren plezier van had kunnen hebben. Nu werden die hersenen, samen met alle herinneringen die erin opgesloten lagen, in een emmer met formaldehyde gedumpt. En het uitgeholde lichaam zou in een lade in de koelruimte worden geschoven, met daarop een kaartje met hetzelfde

opschrift als bij het al veel te grote aantal ongeïdentificeerde vrouwen die haar waren voorgegaan.

Jane Doe.

Later die ochtend zat Kat in haar kantoor toen de telefoon ging. Ze nam op met: ‘Dokter Novak.’

‘U hebt mij gebeld,’ zei een man. Ze herkende de stem meteen van het antwoordapparaat. Maar nu klonk hij gespannen. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Kat pakte haar pen en een blocnote. ‘Met wie spreek ik?’ vroeg ze.

‘Dat zou u moeten weten. U hebt mij gebeld.’

‘Ik had alleen uw telefoonnummer, niet uw naam.’

‘En hoe komt u aan mijn telefoonnummer?’

‘Het stond in een lucifermapje. De politie heeft vanochtend een vrouw naar het lijkenhuis gebracht en...’

Hij onderbrak haar. ‘Ik kom naar u toe.’

‘Meneer, mag ik eerst uw...’

Ze hoorde een klikje en toen de kiestoon. Eikel, dacht ze. Stel dat hij niet kwam? Stel dat hij niet terugbelde?

Ze belde naar de recherche en liet een bericht achter voor Sykes en Ratchet: ‘Kom nog even terug.’ Daarna was het afwachten.

Om twaalf uur belde de receptioniste haar via de intercom. ‘Ik heb hier een meneer Quantrell,’ zei ze. ‘Hij zegt dat u hem verwacht. Moet ik hem doorsturen?’

‘Nee, ik kom hem wel halen,’ zei Kat.

Het was niet verstandig om een argeloze burger rechtstreeks toe te laten tot de lijkenkamer. Hij moest de gelegenheid krijgen zich voor te bereiden op de schok. Ze trok een witte laboratoriumjas aan over haar operatiepak. Er zat een koffievlek op de revers, maar het kon ermee door.

In de lift van de kelder naar de begane grond streek ze haar haar glad en trok haar naamplaatje recht. Toen ze boven door

de gang liep, zag ze door de glazen deur aan het eind ervan de receptie met de neutrale, grijze zithoek. Een man liep voor de bank te ijsberen. Hij had haar nog niet in de gaten. Hij zag er netjes uit, niet als iemand die zich inliet met een Jane Doe uit South Lexington. Zijn kameelharen colbert paste perfect rond zijn brede schouders, hij droeg een lichtbruine regenjas over zijn arm en trok aan zijn stropdas alsof die hem wurgde.

Kat duwde de glazen deur open. ‘Meneer Quantrell?’ Hij draaide zich naar haar om. Hij had blond haar dat vak-kundig was geknipt en ogen in een kleur die ze nog nooit eerder had gezien. Niet blauw, niet grijs, maar net zo veranderlijk als de lentehemel. Hij was oud genoeg – begin veertig zo te zien – om een paar kraaienpootjes rond die ogen te hebben en een paar grijze haren aan zijn slapen. Zijn gezicht stond erg gespannen.

‘Ik ben dokter Novak,’ zei ze. Ze stak haar hand uit. Hij schudde die werktuiglijk, gehaast, alsof hij de formaliteiten snel wilde afwerken.

‘Adam Quantrell,’ zei hij. ‘U hebt een bericht voor me achtergelaten.’

‘Gaat u even mee naar mijn kantoor. Dan kunnen we daar wachten tot de politie...’

Hij viel haar onbeschoft in de rede. ‘U zei iets over een vrouw. Dat de politie een vrouw naar het lijkenhuis had gebracht.’ Nee, niet onbeschoft, dacht Kat. Hij was bang.

‘Laten we even op inspecteur Sykes wachten,’ zei ze. ‘Hij zal het u allemaal precies uitleggen.’

‘Waarom doet ú dat niet?’

‘Ik ben alleen maar de forensisch patholoog, meneer Quantrell. Ik mag u geen informatie verstrekken.’

Hij keek haar aan met zo’n verzengende blik, dat ze automatisch haar rug rechtte, probeerde zich langer te maken. Ze wenste dat ze zich niet zo bedreigd voelde door die ogen. ‘Inspecteur Sykes,’ zei hij. ‘Van de recherche?’

‘Ja.’

‘Dan is er dus sprake van een moord.’

‘Daar wil ik niet over speculeren.’

‘Wie is de vrouw?’

‘We hebben haar identiteit nog niet vastgesteld.’

‘U weet dus niet wie het is.’

‘Nee.’

Hij zweeg even. Toen: ‘Laat me het lijk zien.’ Het was geen verzoek, maar een bevel, een wanhopig bevel.

Kat keek naar de deur. Waar bleef Sykes? Ze keek weer naar Quantrell en zag dat hij moeite had om zijn gevoelens in bedwang te houden. Hij is doodsbang. Doodsbang dat het lijk in de koelkamer iemand is die hij kent, iemand om wie hij geeft.

‘U hebt mij gebeld,’ zei hij, ‘omdat u hoopt dat ik haar kan identificeren.’

Ze knikte. ‘Het mortuarium is beneden, meneer Quantrell. Kom maar mee.’

Hij liep zwijgend met haar mee. In het licht van de tl-lampen leek zijn gebruinte gezicht bleek. Ook in de lift bleef hij zwijgen. Ze gluurde opzij en zag dat hij recht voor zich uit staarde, alsof hij nergens anders naar durfde te kijken, alsof hij bang was dat hij de weinige zelfbeheersing die hij nog had, dan zou verliezen.

Toen ze uit de lift kwamen, bleef hij staan. Hij keek om zich heen naar de gebutste muren en de oude linoleumvloer. Ook hier brandde tl-verlichting. Het was een oud gebouw en in de kelder was dat goed te zien aan de afbladderende verf en de barsten in de muren. Het róók er zelfs oud. Als een stad in verval begint te raken en alle overheidsdiensten, van Sociale Zaken tot de vuilophaaldienst, vechten om een aandeel in de slinkende hoeveelheid belastinggeld, is het mortuarium de laatste die iets toebedeeld krijgt. Dode burgers gaan immers niet meer naar de stembus.

Maar als Quantrell al op zijn omgeving lette, dan zei hij er niets over.

‘Het is deze kant op,’ zei Kat.

Zwijgend volgde hij haar naar de koude lijkenkamer.

Bij de deur bleef ze staan. ‘Het lijkt hier,’ zei ze. ‘Denkt u... dat u het aankunt?’

Hij knikte.

Ze ging hem voor naar binnen. De koelkamer was helder verlicht, zo helder dat het bijna pijn aan je ogen deed. De muur tegenover de deur bestond uit koelladen, deels voorzien van namen en nummers. In deze tijd van het jaar was de bezetting vrij hoog. Zodra de temperatuur begon te stijgen en de sneeuw smolt, verschenen er messen en vuurwapens op straat, en hier lag de recente oogst aan slachtoffers. Er waren drie Jane Does. Kat legde haar hand op het handvat van de lade met het nummer 373-4-3-A. Ze keek Quantrell aan. ‘Het is geen prettige aanblik.’

Hij slikte. ‘Ga uw gang.’

Ze trok aan de la. Hij gleed geruisloos naar buiten en bracht een vlaag koude lucht met zich mee. Het lijkt was vrijwel vormeloos onder het laken. Kat keek naar Quantrell om te zien hoe hij reageerde. Het waren meestal de mannen die van hun stokje gingen, en hoe groter ze waren, des te moeilijker was het om ze van de vloer te tillen. Tot nu toe hield Quantrell zich goed. Zijn gezicht stond gespannen en hij zei niets, maar verder leek hij oké. Langzaam tilde ze het laken van het albasten gezicht van Jane Doe.

Weer keek ze naar Quantrell.

Hij was een tikje bleker geworden, maar verroerde zich niet. Noch wendde hij zijn blik af van het lijk. Tien volle seconden staaarde hij naar de jonge vrouw, alsof hij probeerde haar verstarde gelaatstrekken te herscheppen tot iets levends, iets bekends.

Toen blies hij zijn adem uit. Kat besepte nu pas dat hij die

al die tijd had ingehouden. Hij keek haar aan en zei volkomen kalm: 'Ik heb deze vrouw nog nooit van mijn leven gezien.'

En toen draaide hij zich om en liep de koelkamer uit.

2

Kat schoof de la dicht en haastte zich achter Quantrell aan.
‘Meneer Quantrell. Wacht even.’

‘Ik kan u niet helpen. Ik ken die vrouw niet.’

‘Maar u dácht dat u haar kende.’

‘Ik weet niet wat ik dacht.’ Hij zette er met zijn lange benen flink de pas in naar de lift.

‘Waarom had ze uw telefoonnummer?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Is het een bedrijfsnummer? Een nummer dat voor iedereen toegankelijk is?’

‘Nee, het is mijn privénummer.’

‘Hoe komt ze daar dan aan?’

‘Dat weet ik niet.’ Hij drukte op de knop van de lift. ‘Deze vrouw is voor mij een volslagen vreemde.’

‘Maar u was bang dat het iemand was die u kende. Daarom bent u hierheen gekomen.’

‘Ik deed mijn burgerplicht.’ Hij keek haar aan met een blik die zei: einde verhoor.

Kat liet zich niet uit het veld slaan. ‘Wie dacht u dat het was, meneer Quantrell?’

Hij gaf geen antwoord op haar vraag. Hij keek haar alleen maar aan met een ondoorgroendelijke blik.

‘U moet een verklaring ondertekenen,’ zei ze. ‘En ik wil graag weten waar ik u kan bereiken. Voor het geval dat de politie vragen heeft.’

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en gaf haar een visitekaartje. ‘Dit is mijn huisadres.’

Ze keek ernaar. 11 Fair Wind Lane, Surry Heights. Dat had Sykes dus goed gegokt.

‘De politie zal u evengoed een paar vragen willen stellen,’ zei ze.

‘Waarom?’

‘Dat is altijd zo in dit soort gevallen.’

‘Gaat het om een moord, ja of nee?’

‘Dat weet ik nog niet.’

De liftdeur gleed open. ‘Bel me dan maar als u het weet.’

Ze stapte samen met hem in de lift. De deur gleed dicht. ‘Meneer Quantrell,’ zei ze, ‘ik heb hier een naamloos lijk. Ik kan deze vrouw Jane Doe blijven noemen en het daarbij laten. Maar ergens is er iemand die zich afvraagt waar zijn of haar zus, dochter of echtgenote is. Ik zou die persoon graag willen helpen.’

‘Vingerafdrukken.’

‘Heb ik afgenomen.’

‘Gebitsfoto’s.’

‘Heb ik genomen.’

‘Zo te horen bent u heel capabel. Dan hebt u mij niet nodig.’ De liftdeur ging open. Hij stapte naar buiten. ‘Denk niet dat het me koud laat,’ zei hij. Ze had moeite hem bij te houden toen hij door de gang liep. ‘Ik begrijp alleen niet waarom ik hierbij betrokken zou moeten worden, enkel en alleen omdat mijn telefoonnummer in een lucifermapje van een restaurant staat. Wie weet hoe ze aan dat mapje is gekomen? Ze kan het ergens gevonden hebben...’

‘Ik heb niet gezegd dat het van een restaurant was.’

Hij bleef staan en keek haar aan. ‘Dat hebt u wél gezegd.’

‘Niet waar. Dat weet ik heel zeker.’

Hij zweeg. Ze starden elkaar aan, geen van beiden bereid om voor de ander te wijken. Zelfs een gladjanus als jij kan een fout maken, dacht ze voldaan.

‘En ik weet heel zeker dat u het mis hebt,’ zei hij effen en hij liep door naar de receptie.

Sykes en Ratchet stonden bij de balie.

Sykes zei tegen Kat: ‘We hebben je bericht ontvangen.’ Hij trok een verbaasd gezicht toen hij zag wie er bij haar was. ‘Meneer Quantrell. Wat komt u hier...’ Hij zweeg abrupt en keek naar Kat.

‘Het telefoonnummer is van hem, Lou,’ zei Kat. ‘Maar meneer Quantrell zegt dat hij de vrouw niet kent.’

‘Wilt u zo vriendelijk zijn om dokter Novak te vertellen dat ik geen moordenaar ben?’

Sykes lachte. ‘Heeft ze het u moeilijk gemaakt?’

‘Aangezien jullie elkaar blijkbaar kennen,’ zei Kat geprikkeld, ‘ben ik bereid om meneer Quantrell op zijn woord te geloven.’

‘Daar ben ik blij om,’ zei Quantrell. ‘Als u mij nu wilt verontschuldigen...’ Hij knikte kort naar Kat. ‘Goedendag, dokter Novak, het was... interessant.’ Hij wilde vertrekken, maar Sykes riep hem terug.

‘Meneer Quantrell, een ogenblikje nog, alstublieft.’

Toen de mannen naar een stil hoekje liepen, ving Kat Quantrells blik op, die zei: dit heeft niets met u te maken.

‘Wij gaan vast naar beneden, Lou,’ zei Ratchet tegen zijn partner. Hij stootte Kat aan. ‘Heb je nog een bakkie drab voor me?’

Kat begreep de hint, maar voordat ze met Ratchet naar de lift liep, keek ze nog even om. De twee mannen stonden in de hoek zachtjes met elkaar te praten. Quantrell, die een kop

groter was dan Sykes, stond met zijn gezicht naar haar toe en zag haar kijken, maar vertrok geen spier. De spanning van daarstraks was verdwenen en hij had zijn zelfbeheersing weer terug.

In de lift zei ze: ‘Oké, Vince, wie is die vent?’

Ratchet haalde zijn schouders op. ‘De eigenaar van een of ander farmaceutisch bedrijf. Cyrus of zoiets.’

‘Cygnus? Is hij de eigenaar van Cygnus?’

‘Cygnus, ja. Hij is bijna dagelijks op de roddelpagina’s van de kranten te vinden. Diners, premières, je weet wel. Het valt me van je tegen dat je hem niet kent.’

‘Ik lees de roddelpagina’s niet.’

‘Zou je moeten doen. Je ex stond er laatst ook in. Hij nam deel aan een liefdadigheidsevenement voor de burgemeester. Had een mooi blondje aan zijn arm.’

‘Daarom lees ik de roddelpagina’s niet.’

‘O.’

Ze stapten uit de lift en liepen naar Kats kantoor. Het koffiezetapparaat maakte vandaag overuren. De glazen pot was al tweemaal gelegeerd en wat er nu nog in zat, was inktzwart. Ze schonk evengoed een kopje in voor Ratchet.

‘En waar kent Lou meneer Roddelpagina van?’ vroeg ze.

Ratchet keek fronsend naar het gif in zijn kopje. ‘Quantrell had Lou om hulp gevraagd voor een persoonlijk probleem. Het had met zijn dochter te maken.’

‘Quantrell heeft dus een dochter.’

‘Naar verluidt.’

‘Ik vind hem helemaal geen vaderfiguur. Hij lijkt me iemand die geen kleverige handjes in de buurt van zijn kasjmieren jasje duldt.’

Ratchet nam een teugje en trok een vies gezicht. ‘Jouw koffie wordt met de dag beter.’

‘Waar had hij Lou precies voor nodig?’

‘Ik geloof dat zijn dochter was weggelopen. Maar als je het

wilt weten, moet je bij Lou zijn. Dit is van voor mijn tijd.’
‘Werkte Lou toen al in South Lexington?’

‘Ja. Hij zit daar al jaren. Zijn partner is daar omgekomen. Doodgeschoten vanuit een rijdende auto. Rond dezelfde tijd is mijn partner in Watertown om het leven gekomen. Vandaar dat wij elkaar kregen toegewezen.’ Hij nam nog een slokje.

‘South Lexington is ver van Quantrells bed.’

Ratchet lachte. ‘Inderdaad.’

‘Waarom heeft hij een rechercheur die in South Lexington werkt dan om hulp gevraagd?’

‘Geen idee. Dat moet je aan Lou vragen.’ Ratchets mobiel-tje ging. Hij keek naar het nummer op het schermje en zuchtte. ‘Ratchet,’ zei hij. ‘Ja, wat heb je voor ons?’

Kat ging aan haar bureau zitten. Er lag een hele stapel formulieren die ze samen met de monsters van de lichaamsvloeistoffen naar het centrale laboratorium moest sturen. De monsters werden elke dag om drie uur opgehaald en als ze deze vandaag nog wilde meegeven, moest ze nu wel aan die formulieren beginnen. Ze begon de relevante hokjes aan te vinken: gaschromatografie, immuunanalyse, een hele reeks onderzoeken die hopelijk antwoord zouden geven op de vraag aan welke drug Jane Doe was gestorven.

Ze keek op toen ze voetstappen hoorde. Het was Sykes. ‘Sorry dat ik zo bruusk deed,’ zei hij. ‘Dat onderonsje was iets persoonlijks.’

‘Ja, dat heb ik begrepen.’ Ze ging verder met de formulieren.

Hij keek ernaar. ‘Is dat allemaal voor Jane Doe?’

‘De koerier komt om drie uur. Jullie willen toch zo snel mogelijk antwoorden hebben?’ Ze vouwde de formulieren rond de bijbehorende reageerbuisjes en deed alles in een laboratoriumenvelop. ‘Zo. Op hoop van zegen.’ Ze gooide de envelop in een mand waarop ‘Meenemen’ stond.

‘Ik dacht dat je hier alvast wat onderzoeken zou doen.’

‘En die zal ik ook doen, wanneer ik tijd heb. Eerst moet ik de sectierapporten afmaken van zaken die binnenkort voor de rechtbank komen. Mijn ex heeft al een paar pittige berichten op mijn voicemail ingesproken.’

Sykes lachte. ‘Is het nog steeds haat en nijd tussen jullie?’

‘Liefde is vluchtig, Lou. Minachting duurt eeuwig.’

‘Dan stem je zeker ook niet op hem.’

‘Eerlijk gezegd heeft Ed het juiste temperament voor een officier van justitie. En vind je hem niet sprekend op een dobermannpincher lijken?’ Ze liep naar de dossierkast en begon daarin naar paperassen te zoeken. ‘Bovendien zijn hij en de burgemeester één pot nat.’

Ratchet klapte zijn mobiel dicht. ‘Lunch kunnen we vandaag wel vergeten.’

‘Hoezo?’ vroeg Sykes.

‘Ze hebben nog een lijk gevonden. Weer een vrouw. Zonder uiterlijk letsel.’

Kat keek op van de dossierlade. Ratchet maakte aantekeningen in zijn notitieboekje. ‘Weer een overdosis?’ vroeg ze.

‘Dat zit er dik in. Verdorie nog aan toe. Ik heb juist zo’n honger.’ Hij bleef onverstoord schrijven. Zoveel lijken, zoveel sterfgevallen, en dit is hoe wij erop reageren, dacht Kat. Een nieuw lijk betekent voor ons alleen nog maar dat we de lunch moeten overslaan.

‘Waar is ze gevonden?’ vroeg ze.

‘In South Lexington.’

‘In welk deel van South Lexington?’

Ratchet deed zijn boekje dicht en keek haar aan. ‘Op dezelfde plek als de vorige,’ zei hij. ‘In The Projects.’

Adam Quantrell stak snel de straat over, met zijn schouders opgetrokken tegen de wind en zijn handen diep in de zakken van zijn regenjas. Het was april, maar het leek januari. De

wind was snijdend koud, de bomen waren nog kaal, de mensen op straat hadden strakke, bleke gezichten.

Hij stapte in zijn Volvo en trok het portier dicht.

Een ogenblik bleef hij zo zitten, veilig achter de getinte ramen, blij dat hij op een plek was waar niemand iets van zijn gezicht kon aflezen en zijn gedachten kon raden. Het was koud in de auto; zijn adem bleef als mist hangen. Maar de ware kou zat vanbinnen.

Zij was het niet. Daar mag ik in elk geval dankbaar voor zijn.

Hij startte de motor en trok op. Het liefst ging hij terug naar Surry Heights, naar huis. Hij kon zijn secretaresse bellen om te zeggen dat hij vandaag niet meer naar kantoor kwam. Hij had tijd nodig om zijn geestelijk evenwicht te herstellen, want hij was danig uit het lood geslagen sinds hij de stem van die arts op zijn antwoordapparaat had gehoord.

Hoe heette ze ook alweer? Novak. Hij vroeg zich af wat haar voornaam was. Iets kort en krachtigs zou bij haar passen. Ze was een vrouw die nergens doekjes om wond en dat wist hij te waarderen. Wat hij minder leuk vond, waren haar argwanende ogen en grote opmerkzaamheid. Ze had veel meer gezien dan hij had willen prijsgeven.

Hij nam de afslag naar de snelweg. Het was een halfuur rijden naar Surry Heights en hij zou blij zijn als hij de stad en al dat naargeestige grijze beton achter zich had gelaten.

Hij passeerde een bord waarop stond: AFSLAG SOUTH LEXINGTON, 700 M.

Het was een impulsief besluit, dat voortkwam uit gewetenswroeging. Hij nam de afslag en volgde de bocht tot de weg overging in South Lexington Avenue. Het was alsof hij in een oorlogsgebied terecht kwam. De omgeving van de forensische dienst was ook niet bepaald voornaam, maar daar waren de gebouwen tenminste bewoond en de ruiten heel.

Hier in South Lexington kon je je niet voorstellen dat er

achter al dat rode baksteen en die kapotte ramen andere wezens huisden dan ratten. Hij reed langs leegstaande pakhuizen en verlaten bedrijfspanden, die je eraan herinnerden dat de stad betere tijden had gekend. Na twee kilometer, toen hij de opgedoekte leerlooierij van Johan Weir was gepasseerd, arriveerde hij bij The Projects. Hij had ze al van verre gezien, de zeven grijze torenflats die oprezen naar een al even grijze hemel.

Het waren overblijfselen uit een ander tijdperk, het resultaat van goede voornemens, maar hun locatie en ontwerp waren ongelukkig gekozen. Ze stonden op kilometers afstand van elke vorm van werkgelegenheid en zagen er door hun kolossale betonvorm meer uit als gevangenisstorens dan als torenflats. Toch woonden hier mensen. Hij zag geparkeerde auto's, groepjes jongeren op straathoeken, een oude man die ineengedoken op een trap zat, een jongen op een omheind basketbalveldje. Ze keken naar hem toen hij langreed; alle ogen registreerden de vreemdeling in hun territorium.

Hij reed door tot Toren Vijf. Daar stopte hij.

Een vol uur bleef hij in zijn auto zitten kijken naar de stoepen, de stegen, het strookje gras aan de overkant. Moeders duwden kinderwagens tussen glasscherven door. Jonge kinderen hinkelden op de stoep. Zelfs hier, dacht hij, gaat het leven door. Hij wist dat hij in de gaten werd gehouden.

Iemand klopte op zijn raam. Hij keek door de getinte ruit en zag een jonge vrouw. Ze had een grote bos ongekamd zwart haar, donkere ogen, en een bleek gezicht dat schuilging onder een dikke laag make-up. Toen hij haar nog iets beter bekeek, zag hij dat ze onder de rouge en poeder nog maar een meisje was.

Weer klopte ze op de ruit. Hij liet hem een stukje zakken. 'Dag, schat,' zei ze liefjes, 'was je op zoek naar mij?' 'Ik ben op zoek naar Maeve,' zei hij.

‘Ik ken geen Maeve. Maar wat dacht je van mij?’

Hij glimlachte. ‘Nee, dank je.’

‘Ik ben tot alles bereid. Wat je maar wilt.’

‘Nee, echt niet, dank je wel.’ Hij deed het raam weer dicht.

De glimlach verdween op slag. Ze schold hem uit, wat hij zelfs door het glas heen kon horen, draaide zich om en liep weg.

Hij keek naar haar wiegende heupen in de strakke spijkerbroek en zag haar stoppen bij een groepje jonge mannen. Ze nam automatisch een verleidelijke houding aan, maar ook zij toonden geen interesse voor wat ze aanbood. Ze haalde haar schouders op en liep weer door.

Misschien kwam het door dat ravenzwarte haar, misschien door haar manier van lopen waarmee ze tegen de hele wereld zei: ik kan heel goed voor mezelf opkomen, maar het meisje deed hem aan iemand anders denken. Aan dokter Novak, de vrouw zonder voornaam. Zij had net zulk haar, donker, dik en glanzend, tot net over haar schouders. En ze liep op dezelfde manier, met een zelfverzekerde veerkracht, voor zover hij het had kunnen zien in die naargeestige keldergang. Opeens had hij er spijt van dat hij haar niet de waarheid had verteld, over het lucifermapje, over Maeve. Hij wist dat ze wist dat hij had gelogen. Het was noodzakelijk om de waarheid verborgen te houden, maar het zat hem niet lekker, en hij vond het niet prettig dat hij in de ogen van dokter Novak nu een onbetrouwbare figuur was, die je niet op zijn woord kon geloven.

Wat kan mij het schelen? Ik zie haar toch nooit meer terug.

Dat hoopte hij tenminste. Het bezoek aan het lijkenhuis was iets wat hij liever niet wilde herhalen. Hij begreep niet hoe zij dat volhield, hoe ze zich elke dag kon bezighouden met de dood, hoe ze elke dag opnieuw in staat was om de mensen die in die afgrijselijke koelladen terechtkwamen, te

ontleden. Hoe kon je leven met zulke beelden op je netvlies? Hijzelf had al moeite met dat ene beeld dat hij een uur geleden had gezien, van de dode vrouw die het lucifermapje in haar vuist had gehad.

Godzijdank was het Maeve niet.

Hij pakte de autotelefoon, belde zijn kantoor en zei tegen Greta dat hij die middag niet meer zou komen. Ze reageerde verrast; het was niets voor hem om zijn werk te verwaarlozen, zelfs niet voor een halve dag. ‘Hal kan de zaken voor me waarnemen,’ zei hij. Waar had je anders een zaakwaarnemer voor?

Een patrouillewagen reed langzaam door de straat, passeerde hem en vervolgde zijn weg door South Lexington. Kinderen die net uit school waren gekomen, renden over de stoep, waarbij ze glasscherven voor zich uit schopten. Adam zei tegen Greta dat hij er morgenochtend weer zou zijn en hing op. Toen ging hij met een grimmig gezicht weer zitten wachten.

Dr. Davis Wheelock, het hoofd van de forensische dienst, had zijn kantoor op de vierde etage, in de uiterste hoek van het gebouw, zo ver mogelijk verwijderd van de onaangename dagelijkse gang van zaken van de autopsiezalen. Het kopeken naamplaatje op zijn deur had hij cadeau gekregen van zijn vrouw, die de goedkope plastic versie die de gemeente Albion had verstrekt, niet had kunnen aanzien. Als het je lot was om in overheidsdienst te werken, had ze geredeneerd, kon je dat evengoed stijlvol doen.

Dr. Wheelock was dat met zijn vrouw eens en zijn kantoor was een afspiegeling van zijn dure, eclecticische smaak. Keniaanse maskers, Egyptische papyrussen en Incabeeldjes die hij tijdens zijn reizen had vergaard, hadden prominente plaatsen in het interieur. Het kantoor had uitzicht op het oosten, op de rivier, maar op deze bewolkte dag was dat uitzicht

bijzonder deprimerend. Het grijze licht dat binnenkwam leek Wheelock en de primitieve kunst met mistroostigheid te omvatten.

‘Overdoses zijn hier schering en inslag,’ zei hij. ‘We kunnen onmogelijk elk geval apart onderzoeken. Tenzij je er zeker van bent dat het om iets nieuws gaat, zie ik geen reden om...’

‘Dat is nu juist het punt,’ zei Kat. Ze ging in de stoel tegenover zijn bureau zitten. ‘Ik weet nog niet zeker of we met iets nieuws te maken hebben, maar ik vind dat je de burgemeester op de hoogte moet brengen. En misschien de pers.’

Wheelock schudde zijn hoofd. ‘Is dat niet wat voorbarig?’

‘Davis, gedurende de afgelopen vierentwintig uur zijn er twee gelijksoortige gevallen bij mij binnengebracht, twee jonge vrouwen zonder uiterlijk letsel. Beiden zijn gevonden in South Lexington. Omdat ze allebei een injectiespoor en recente prikwondjes op hun arm hebben, ben ik er in beide gevallen van uitgegaan dat ze aan een overdosis zijn gestorven.’

‘Heroïne?’

‘Dat is het probleem. Ik weet niet om welke drug het gaat. Ik heb bloed, urine en oogvocht naar het centrale lab gestuurd voor een volledig toxicologisch onderzoek, maar er gaat zeker een week overheen voordat we antwoorden krijgen.’

‘Welke onderzoeken heb je zelf gedaan?’

‘Dunnelaagchromatografie en gaschromatografie. De eerste vrouw testte positief op ethanol. De tweede testte positief op salicylaat, vermoedelijk gewoon aspirine. Beide lijken vertoonden dezelfde piek op het chromatogram. Alles wijst op een narcoticum.’

‘Nou dan.’

‘Maar er is een probleem. Die piek is bifasisch. Niet precies een opiaat, niet precies cocaïne. Ik heb nog nooit eerder zoiets gezien.’

‘Dan heeft iemand twee drugs gemengd.’

‘Misschien.’

‘Wacht op de uitslag van het centrale lab. Een week is niet lang.’

‘En wat moeten we in de tussentijd doen?’

‘Je hebt maar twee slachtoffers.’

Ze leunde naar voren op zijn bureau. ‘Davis, ik hoop echt dat we er niet meer krijgen, maar ik vrees dat er nog meer zullen komen.’

‘Waarom?’

‘Nadat de tweede vrouw bij ons was binnengebracht, ben ik rond gaan bellen. Ik heb alle ziekenhuizen in de stad gebeld. In het Hancock General zijn gisteren drie gevallen van overdosis binnengebracht. Twee waren duidelijk pogingen tot zelfmoord. Maar in het derde geval ging het om een jongen die door zijn ouders naar het ziekenhuis was gebracht. Hij kreeg op de eerstehulp een hartstilstand, maar ze zijn erin geslaagd hem in leven te houden. Hij ligt nu in kritieke toestand op de intensive care, voorlopig nog buiten bewustzijn.’

‘Hancock is een groot ziekenhuis. Het is logisch dat ze daar te maken krijgen met slachtoffers van overdoses.’

‘Ik heb met mensen van hun laboratorium gesproken. Ze hebben het bloed van de jongeman door de gaschromatograaf gehaald. De uitslag toonde een bifasische piek. Niet precies een opiaat, niet precies cocaïne.’

Wheelock zei niets. Hij keek haar alleen maar fronsend aan.

‘Davis,’ zei ze. ‘We hebben te maken met het begin van een epidemie.’